

REVUE DES ÉTUDES ANCIENNES, t. LIX (1957) sv. 1—2, 3—4

Том LIX овог познатог француског часописа доноси неколико интересних радова из разних области. Научно најактуелијна је расправа Ed. Willa *Homère, Hésiode et l'arrière-plan Mycénien* (стр. 5—51). Упоредивањем система земљопоседа који се одражава на пилоским таблицама са оним код Хомера и Хесиода Ed. Will је покушао да утврди да ли је економски развој Грчке од краја II до почетка I милениума текао континуирано, тј. да ли је друштво које су опевали епови Хомера и Хесиода истоветно са оним из Микенског периода, или ако је било прекида, колико дубоке промене су настале у земљишним односима. Премда има неких сличности у облицима земљопоседа (теменос-*wapakatero temeno*, колективна земља — *kekemena kotona*) промена терминологије и за исте категорије земље била би најозбиљнији разлог за веровање да је између XII века и Хомера био прекид.

F. Thomas *Autour de l'opatif dit „éolien“* (стр. 250—274) — студија посвећена еолском оптативу који се све до V века ст. ере одржао напоредо са „нормалним“ за три лица *λύσειας, λύσειε, λύσειαν*. Без намере да обори неку од многобројних досадашњих хипотеза за решење питања порекла еолског оптатива (Wackernagel, Brugmann, Hirt и др.) аутор износи само нека своја запажања и могућности интерпретације. M. Waltz *Alma Venus* (стр. 51—72) наводи разне примере употребе придева *almus*, чија је етимологија јасна, али чије се значење изменило током векова, од Плаута до Апулеја. P. Grimal *Une critique méconnue du stoïcisme chez Lucrèce* (стр. 72—75) тумачи стих 41—45 у Лукрецијевом спеву као критику става стоичара према самоубиству. A. Aymard *Les deux premiers traités entre Rome et Carthage* (стр. 277—290) поставља питање односа првог и другог уговора између Рима и Картагине. Други уговор, по његовом мишљењу, није стављао ван снаге први, већ је настао само као његова допуна, као ближе одређивање недовољно прецизираних тачака. J. Ducat *Le vase dit „d'Apriès“* (стр. 233—248) предлаже ново датовање тзв. вазе Априја, не на основу хијероглифског знака на њој, који се може односити и на Априја (VI век ст. ере) и на Псаметија (VII век ст. ере) већ на основу упоређивања са другим вазама овог типа у облику кациге, чији, колико је могуће испржнији списак аутор наводи. P. Courcelle даје анализу хришћанских тумачења IV Вергилијеве еклоге (стр. 294—320). J. Rougé *Ad ciconias nixas* (стр. 320—328) задржава се на тумачењу порекла овог имена које је носио један римски квартал на Тибру. Метричким проблемима Ескиловог Окованог Прометеја бави се J. C. Marlat (стр. 275—276).

Националној старој историји, тј. римској Галији посвећен је у свакој свесци по један рад. Овога пута то су радови J. J. Hatt *Esquisse d'une histoire de la sculpture régionale de Gaule romaine* (стр. 76—108) и P. M. Duval *Chronique gallo-romaine* (стр. 329—376).

На крају часописа дата је доста богата библиографија, која обухвата приказе студија, превода и часописа.

Мирослава Мирковић, Београд.

ИСТОРИЈА ГРЕЧЕСКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ, II. Издательство Акад. наук СССР, Институт мировой литературы имени Горького, Москва, 1955. Стр. 304.

Ова, друга свеска *Историје грчке књижевности* долази за првом свеском, која је изашла 1946 г., са закашњењем од једне деценије. Она садржи историју филозофију и беседничку уметност класичног периода. Према томе остаје још да изађе једна или више свезака овога дела које ће обухватити старогрчку књижевност покласичног периода и византиску књижевност, као што је наговештено у првој свесци (в. стр. 7—8). Као ни у првој свесци, тако ни овде нема научног апарата (рукописа, схолија, издања, превода, најважније научне литературе, библиографије), пошто је он резервисан за последњи том дела.

Већи део ове свеске написао је професор С. И. Соколовски, дојанг совјетских класичних филолога (од десет глава њему припада пет), један од редактора прве свеске, који је ту улогу и овде имао заједно с Грабар-Пасеком и Ф. А. Петровским. Његове су прве три главе књиге (почетак грчке прозе, Херодот, Тукидид), V глава (каснији историчари) и обе главе о беседничству (IX — постанак беседничке уметности у Грчкој, X — Демостен и његови савременици).